NN 25/2019 (13.3.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-395/18-6 od 20. prosinca 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

510

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Blanše Turić, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa Irena Brezovački, protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa predsjednik Vijeća, Tonko Obuljen, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Rovinja – Rovigno, Trg Matteotti 2, Rovinj, koji zastupa Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici održanoj 20. prosinca 2018.

presudio je

1. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

»Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/275, urbroj: 376-10-18-16 od 21. kolovoza 2018.«

2. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560 da zainteresiranoj osobi Gradu Rovinju – Rovigno, Trg Matteotti 2, Rovinj, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 15 dana.

3. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Rovinja, da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Rovinja, kao i na pomorskom dobru u općoj uporabi.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe. Ističe da je tuženik zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje je tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da je doista bila riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada. Navodi da se naknada za pravo puta ne može uopće utvrditi za nekretnine koje su nerazvrstane ceste jer da se na nerazvrstanoj cesti ne mogu stjecati stvarna prava osim prava služnosti i prava građenja. Sve i da se zauzme stav da je tužitelja moguće obvezati na plaćanje naknade za pravo puta i za nerazvrstane ceste, smatra da je važno nedvojbeno utvrditi nalaze li se doista navedene čestice koje Grad prezentira kao nerazvrstane u toj kategoriji. Tvrdi da tuženik izvodi zaključak o vlasništvu Grada nad pojedinim kategorijama čestica isključivo na temelju dostavljene potvrde u kojoj je Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Smatra da navedena potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđenja da te nekretnine doista predstavljaju nerazvrstane ceste. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je neosnovan prigovor tužitelja da se na nerazvrstanim cestama ne može zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Navodi da se odredba članka 101. Zakona o cestama, na koju se poziva tužitelj, odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu koja je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Ističe da je potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija, kao i da su sve nerazvrstane ceste u toj potvrdi u zemljišnoj knjizi nadležnog suda evidentirane kao opće dobro javne ceste i da ih je tuženik prihvatio kao nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.